

זייר לכל דבר -

אלבום שכולל כמעט-מעט מצויר

לנייר יש סיפור מוזר. פעם הצמידו לו את המושג ה-PAPER, כי עשו אותו מהפפירוס (בין השאר, הוא צמח בנילוס). לא הצלחתי לברר מדוע אותו משטח דק, מעץ או מעשבים (או מנייר משומש) קרוי "נייר", גם כשהוא קרוע ונגמר.

כתוב במילונים שנייר הוא דבר שעליו כתוב, רשום, מצויר. אולי היה כך בעבר או בזמן אחר. כעת, זה מורכב יותר. זה כך, בעיקר, כשזה אמור בציור. שם, נייר הוא חומר לטייטה, לעיקרו של שבר, רקע לציור, כתם לקלואז'. יש בטח עוד, המון ועוד.

אני לא בא עדי-גמר, בלי שנגעתי בנייר. מצי, זו הלכה פסוקה. בהתאם, לא הלכתי. התכופפתי. לידי, מונח פח-סל. דחוסים בו ניירות כמו-פסולים לכל דבר שכבר לא נגמר, מלבד לגבי אותו דבר, הקרוי ציור. ויש אומרים ברמזי-לשון שכזהו גם הקרטון; ובעיקרון כך הוא הקרש, הדיקט, הפלפון; כולם מתפקדים כמעט כמו נייר-עיתון.

אני מכור לניירות. הם עושים לי רק טוב מאד. הלוואי שכאלה דברים היו קורים גם לציורים, ולמצעי-כתובים שבנכחי המחשבים. אני נזהר מלומר דבר נועז: לולא נייר, לא קיים קולאז'. מה זה? אז זה כך -

קולאז=הדבק הוא מדיום **אמנותי** שבו נעשה שימוש בפיסות **עיתון**, **נייר**, **אריג**, או אלמנטים דומים ליצירת ציור. המבע האמנותי מבוטא באמצעות **צבע**, צורה, **קומפוזיציה** וכד'. יש בקולאז' רבדי-הבעה, הנגזרים מתכנים קיימים שעל פיסות נייר. נייר, אם יש, נגזר או נקרע, לפי המשתמש. היו היה פעם גם אסמבלאז, שימוש למטרות אמנותיות בחומרים יותר קשים/מורכבים, עד כדי אפשרות ליצור ליצירה תלת-ממדית.

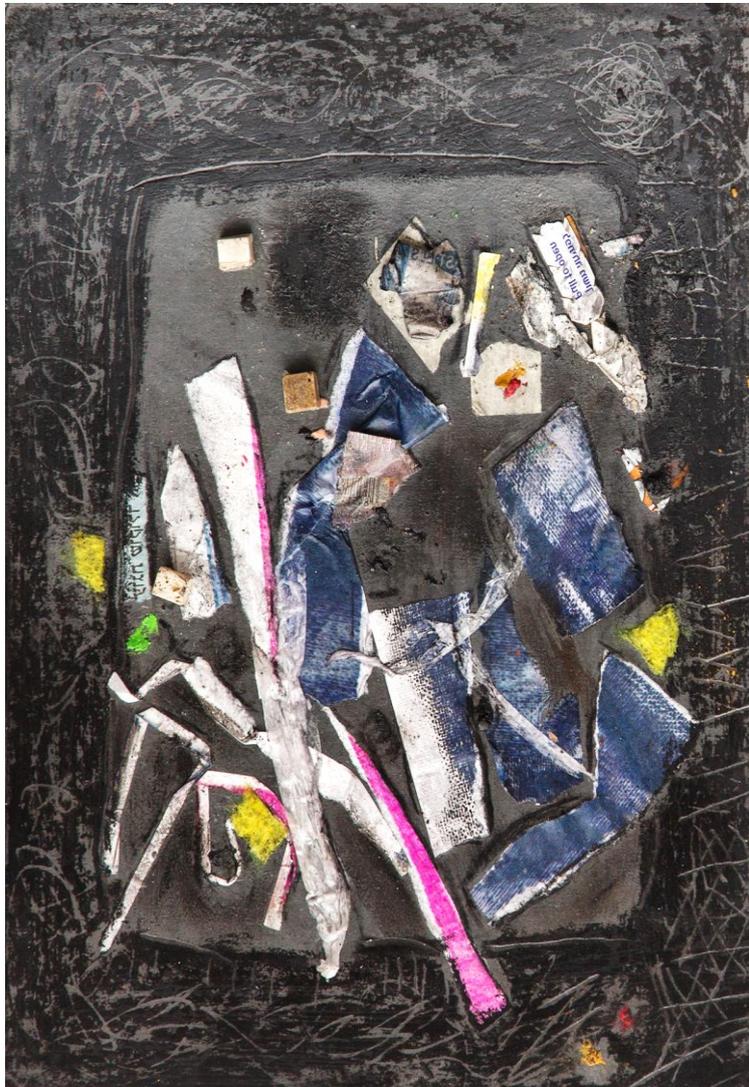
כל הנ"ל נחשב למקובל בעולם ה-כמעט-מטומבל, אבל אני, לאחרים ולי, עושה "רקמשבלי" ובשבילי. מה פירושו של מאמר זה? הכוונה היא שזה קורה רק כשמה שעשיתי, בעיניי נראה יפה. רק אז, כמעט לעתים קורה שאני מרוצה. אני לא רואה בקולאז' משהו מיוחד, נועז. מבחינתי, הדבק (HEDBEK) מגוון, חינוני ומובחר כל נייר שממלא, ולוא תפקיד קטן. רגע, עלי להירגע ולקצר בכלל ההסברים (כולל אלה שמבהירים למה לקצר בהסברים).

זה לא העיקר, אבל, לכל לב, הנייר יקר, כי הוא מתאים כמעט לכל דבר. אחרי כאלה דברים, ראשית לכל, תראו זאת, להלן, בציורים –













בעקבות בעל-חי מנומר, צבעות מובחרת שכולו ניירת

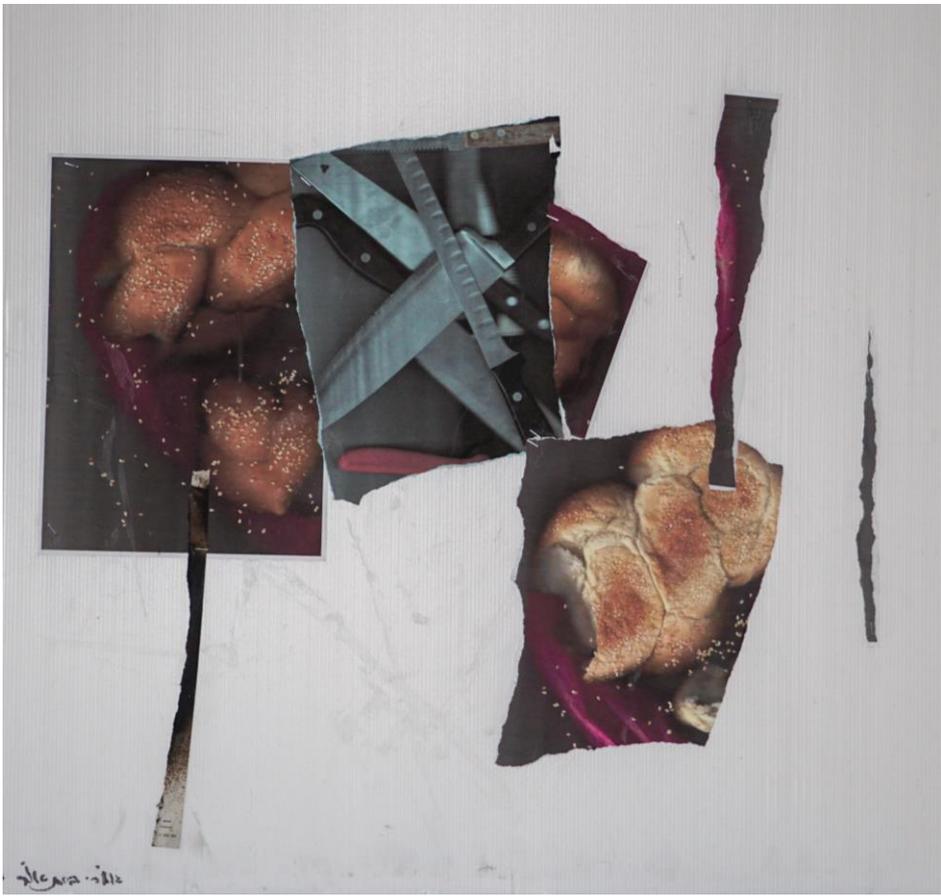
אני לא מביין מה רע, מה מיותר, בנמר של נייר, ובייחוד כשהנייר משובח ומהודר. בחדר עבודה שלי שוכן כזה בעל חי מוזר – ועד כה לא אירע דבר שאפשר לומר עליו "מיותר".

יום אחד נפלא, שיטחתי ציור טרי שלי על כל הרצפה. אותו נמר של נייר גהר, צפה בה ואמר: ממש נהדר, ציור זה יהיה שם-דבר, כשייטבעו בו עקבותיו של נמר נאדר (כי הוא מנייר). למרות שהנייר היה דק, הנמר צדק. ואם לא תגלו אותו באיזה ציור, הרי זה מפני שהוא מיהר ועבר לציור אחר (אציג אותו לכשייגמר).

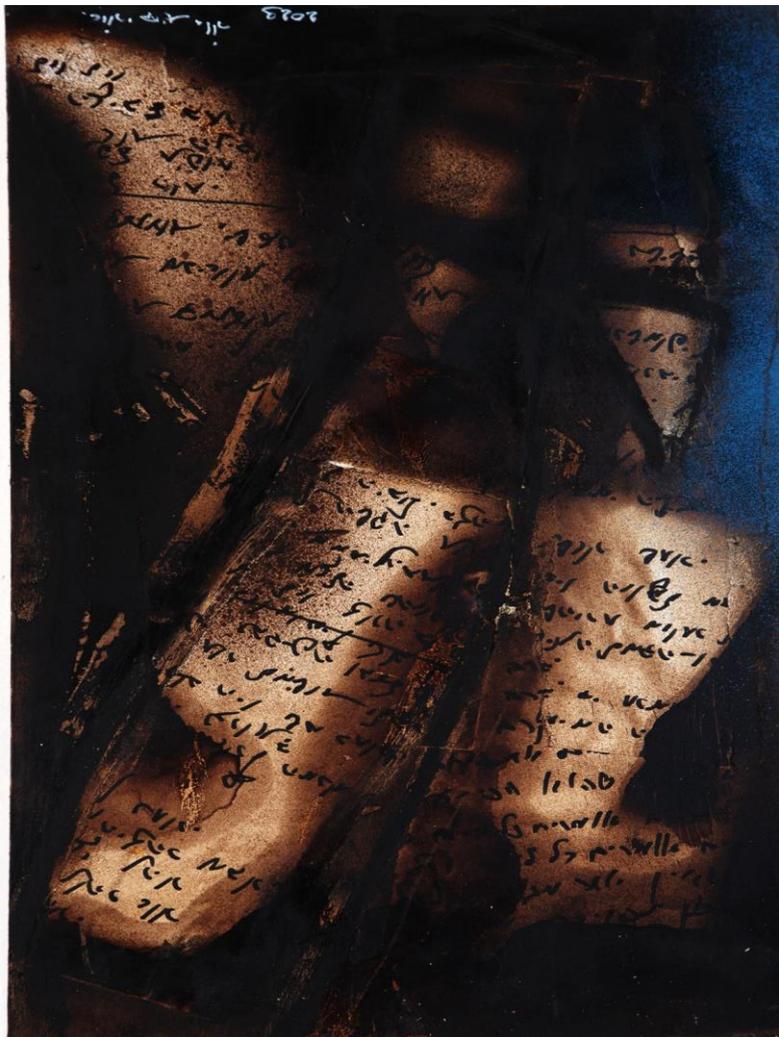
אמורותי לפגוש אתמול נמר של נייר. מוזר, נפגשתי כמו עם מכר. כמו הנמר האמיתי, היה הנמר הנייריתי. הוא תוקף כשהוא טורף. הוא טורף כשהוא רעב; והוא רגוע – ואף אחד לא יודע מדוע. עוד דבר מוזר בנמר-נייר: הוא לא מנומר. הוא מתקשט ומשתמש בנמש שהתייבש בשמש. וכעת, אבחון מאת מי שיודע לקשקש, לצייר, לקשט: נמר של נייר הוא פתרון נבחר לקצהו של ציור-נייר. כדי להיווכח בזה, עבור הלאה וראה מה שאני מראה: נייר שמתפקד נהדר, בציור של נגמר.























נ.ב.

ניתן לומר שלא הנייר הוא העיקר, אלא התוצר. ניתן לומר שיש נייר מיותר. כל
מה שמתואר עליו (ולא תמיד ברור הוא מאליו) לא תמיד יקר ונחשב.
זכרו מה אמר אותו רב שנשרף במדורת ספרי תורה: כמה אדיר! עיניי רואות רק
אותיות פורחות להן באוויר.
מכאן ולאילך, קח לקח: נייר הוא אחד האמצעים לומר/לראות דברים (ואפשר
גם באמרים).

